

Irodalmunk nagyjainak a várossal való kapcsolatait illetően már sok szép eredményt fölmutathat a helyi kutatás, de számos irónk szegedi működése, tartózkodása még ezután föltárandó. Vannak, akik megmosolyogják a lelkes lokálpatrióta-igyekezetet, hogy irodalmunk nagy alakjainak helyi kapcsolatait földerítsük, vidéki látogatásainak körülményeit fölelevenítsük. Pedig olykor nem minden tanulság nélkül való ez a kutatómunka: világosabbá teszi a magyar irodalom jeleseinek irodalomtörténeti sorsát, a kortársakhoz fűződő viszonyát, környezetét, nem ritkán táborát. Így van ez már Jókai, de még inkább Ady, József Attila és Radnóti Miklós esetében is.

Krúdy Gyula szegedi kapcsolatainak históriájában az első nyom az itt közölt, kötetben meg nem jelent elbeszélése, a szegedi papucs eredetmagyarázó meséje. Balint Sándor kutatásaiból (A szegedi papucs, 1955) tudjuk, hogy a papucs valóban török eredetű viseleti darabja a szegedi népnek, de már jóval a Boszorkányüldözések (1728) előtt ismeretes volt. Nyelvünkben 1572-ben tűnik föl neve, s a Hóbiárti basárról szóló Móra-megőrköztette helyi monda úgy tudja, hogy a szegedi asszonyok a körülöttük legyeskedő basát papucsuk sarkával verték agyon. Krúdy legendája persze így is érdekes, s szépen gazdagítja ennek a szegedi specialitásnak irodalombeli túlkörződését tartalmazó eddigi adatainkat. Először a Magyar lányok 1905. július 9-i számában jelent meg.

Halmi János